

Osztálykirándulás 12.c osztály

2013. szeptember 11-12-13.

2013. szeptember 11-én, szerda délután iskola után 28-an indultunk el, végzős évünk első osztálykirándulására.

Csomagjainkat az iskola kisbuszába pakoltuk, mellyel osztályfőnökünk, Gyuri bácsi, a fiúk többsége és 9 kenu elindult Érsekcsanádra. A csoport többi tagja a hódmezővásárhelyi autóbusz-állomásról indult el Bajára, majd onnan Érsekcsanádra.

Még világosban, de már késő délután érkeztünk meg táborhelyünkre, ahol gyorsan felállítottuk sátrainkat, fát gyűjtöttünk és előkészültünk a vacsorához. Miután mindenki jól lakott a főtt virslivel, szalonnával, kolbásszal, zöldségekkel és kenyérral, összepakoltunk, tábortüzet raktunk, majd késő estig beszélgettünk, nevetgeltünk.

A hely tökéletes és gyönyörű volt, pont a túrához illő. Még az időjárás is velünk örült a kirándulásnak, hiszen csak éjjel esett az eső egy rövid ideig.

Másnap a korán kelők felvették a lustábbak rendelését, majd elmentek a közeli boltba. Reggeli után autóval érkeztünk meg a Duna partjára, ahol kipakoltuk kenuinkat és a kilenc „kapitány” segítségével vízre szálltak a rögtönzött legénységek.

Az élmény mindenki számára döbbenetes volt. Elkerülhetetlenül ráébredtünk, hogy mennyire aprók is vagyunk a hatalmas természetben. Körülöttünk minden végtelenül nagy volt. A minket körbevevő víztömeg vegyes érzéseket keltettek bennünk, hiszen mélysége és érezhetően nagy ereje egyszerre volt félelmetes és lenyűgöző. Az ég, addig elképzelhetetlen szélességében mutatta meg magát, s teljességének néhány részletét csak a part menti fák lombjai takarták el szemünk elől. S a természetnél, annak hatalmánál és közelségénél csak ámulatunk volt nagyobb.

Nem sokkal indulás után egy holtágra fordultunk rá. Tovább bővült minket a természet szépsége, hisz az erdő szinte eget súroló fáit, a térdig érő, friss, elevenzöld fű tánca a szélben és a megannyi madár, mely körülvett minket, nem mindennapi látványt és élményt nyújtottak.

A további evezést hirtelenjében alakult kórusunk éneke tette még vidámabbá.

Hajóinkkal kikötöttünk, majd egy igen mulatságos séta után, melynek során az osztály nagy része térdig süllyedt a felázott, saras talajban, szemünk elé tárult egy gyönyörű hatalmas tisztás.

A talajban különféle állatok lábnyomait láttuk, a távolból pedig szarvasbögés hallatszott. A kíváncsibbak a közeli kilátó felé indultak, majd visszatérve nagy vidáman meséltek, arról a hat szarvasról, amiket a kilátóból láttak.

Nem sokkal később tovább indultunk, voltak olyan fiúk, akik a velencei gondolásokat idézve énekeltek és a kenuban felállva eveztek az egyre sekélyebbé váló vízben.

Hamarosan elérkeztünk egy olyan partszakaszhoz, ahol már olyan alacsony volt a vízszint, hogy nem tudtunk evezni, így a kenukból kiszállva, gyalog folytattuk tovább utunkat, a holtág kagylóktól ékes partja mentén. A hajókapitányok egyre fogyatkozó türelemmel és növekvő éhséggel húzták-vonták kenuikat a bokáig érő vízben. Néhány szerencsés szemtanúja lehetett annak, amint 13 szarvas szaladt át a sekély vízben egyik partról a másikra.

Amint lehetőségünk volt rá, újra beszálltunk csónakjainkba és este meglehetősen kimerülten, de jókedvűen kötöttünk ki ismét Érsekcsanádon, ahol néhány lányt Gyuri bácsi előrevitt, hogy előkészítsék a vacsorát, míg a többiek a kenukat összepakolták.

A táborhelyre érkezve már készülő gulyás illata fogadta a megéhezett csapatot. Azonban vacsora előtt, először „lelki táplálékot” kaptunk osztályfőnökünk egy érsekcsanádi lelkész barátjától, egy szokatlan helyszínen tartott, de jó hangulatú áhítat formájában. A vacsora, melyet az egész osztály nagy örömmel fogadott, a vártnál is finomabb volt, s mindenkinek nagyon jól esett.

A nagy fáradtság és hideg ellenére, sokáig ébren voltunk. Voltak, akik a sátrakban énekeltek, beszélgettek, s a kiszűrődő hangos kacajokból ítélve igen jól érezték magukat; mások vidám szójátékkal ütötték el az időt. A már szinte teljesen elcsendesült tábor az ámulat és lenyűgözöttség halk hangjai járták át, amikor az égre felpillantva néhányan tanúi lehettünk a városok fényszennyezésén kívül eső, fantasztikus, milliányi csillaggal pöttyözött, kristálytisza égboltnak.

Péntek reggel egy gyors reggeli és összepakolás után elhagytuk a tábor. Furcsa érzés volt ránézni az előző este még hangos nevetésektől hangos helyre, mely akkor már ismét üresen és csendesen várta következő látogatóit.

Vizre szálltunk, ám ahelyett, hogy egyből Bajára indultunk volna, a jó idő és a napfény csábításának engedve a közeli homokpadon ki is kötöttünk. Órákat töltöttünk el a parton ülve, pihenve, jókedvűen, folytatva az előző este megkezdett szójátékot, beszélgetve, nassolva. Voltak akik, a mellettünk húzódó erdősávot fedezték fel, más vállalkozó szellemű osztálytársaink, pedig megmártóztak az akkor már nem éppen hívogató hőmérsékletű vízben. Jóval elmúlt már dél, mikor ismét útnak indultunk.

Létünk apróságát a megeredő eső és a mellettünk elhaladó, hatalmas teherszállító hajók is érzékeltették.

Bajára a Sugovicára ráfordulva érkeztünk meg.
A kirándulást közös pizzázással zártuk, majd ki busszal, ki autóval indult el,
élményekkel és emlékekkel gazdagodva, vissza Hódmezővásárhelyre.